

РЕШЕНИЕ

№ 6746

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 11.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **6884** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК, вр. с чл. 107, ал.3 от ДОПК, вр. с чл.4 и чл. 96 от ЗМДТ.
Образувано е по жалба на „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ ЕООД, ЕИК-[ЕИК], чрез адв. А. В., срещу Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № ДСЦ22ТД26-1130-/4/ от 28.11.2022 г., издаден от С. Г. М.-Г.- старши инспектор в отдел „Общински приходи- С./Т.“, дирекция „Общински приходи“ при Столична община, потвърден с Решение №СФД23-РД28-182/01.06.2023 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община. Релевират се доводи, че обжалваният акт е издаден в противоречие с материалния закон при неправилно установени от административния орган публични задължения. Според жалбоподателя, административният орган неправилно е установил публични задължения по основание и размер, като е взел предвид отчетната стойност на имотите, а не тяхната данъчна оценка, предвид обстоятелството, че имотът е с жилищно предназначение. Данъчните задължения са определени при незаконосъобразна административна процедура, в нарушение на административнопроизводствените правила на ДОПК и ЗМДТ и в противоречие с материалното законодателство от значение за случая. Позовава се на представената като доказателство Декларация по чл. 14 ЗМДТ, подадена от дружеството, видно от която процесните недвижими имоти са декларирани като жилищни. Това се потвърждавало и от приложените нотариален акт за покупко- продажба и схема, издадена от АГКК, където апартаментът е посочен като „жилище“, а не като „ателие“,

„офис“ или друг самостоятелен обект, предназначен за търговска дейност. Същото било относимо и досежно паркомястото, още повече, че то не представлява самостоятелен обект, а е част от паркинг, който следва предназначението на сградата-жилищна или нежилищна. В подкрепа на изложеното цитира съдебна практика. Оспорва извода на административния орган, който се позовавал единствено на факта, че имотите са закупени на името на търговско дружество доколкото това категорично не можело да бъде критерий за определяне предназначението им, нито пък на базата на това обстоятелство да се определят задължения за местни данъци и такси, дължими за съответните имоти. Твърди, че без значение е и факта дали имотът се обитава постоянно или не, съответно на базата на това не може да се направи заключение, че имотът се ползва за нежилищни нужди. Изтъква, че от приложените към административната преписка пред СО Т., Аналитичен регистър на „Терезин Хаусфервалтунг“ ЕООД за Сметка 203/207, имотът няма генерирани приходи от търговска дейност/ отдаване под наем и др./, поради което имотът следвало да бъде приет за изцяло с жилищно предназначение. Моли, съдът да постанови решение, с което да се отмени оспорения акт.

В откритото съдебно заседание се представлява от редовно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Подробни аргументи развива в писмени бележки.

Ответникът- директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 18.05.2022 г. от „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ ЕООД е подадената данъчна декларация по чл.14, ал.1, ал.4, ал.5 и ал.6 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ вх. № 24334/18.05.2022 г. В т.2 от декларацията е посочено, че се подава в качеството на собственик на следното основание: придобиване на имот. В т.3- Вид на имота е отразено: сграда; т.4- Начин на придобиване: Нотариален акт №115/13.03.2017 г., Нотариус В. И.- 271; т.5- Декларираният имот е придобит от „Юнион Асетс“ ЕООД. В Част II от декларацията т.1 Предназначение на сградата е маркирано „жилищен блок“; т.2- Общи характеристики на сградата– етажност– бр. етажи- 9, в т.ч. надземни-6, асансьор- да. В т.4 описание на сградата- Апартамент № 20- дата на придобиване-2017 г.; дата на построяване- 2016 г.; етаж-5; стопанска цел- не; РЗП-92.55. В таблица 3 е отразено за обекта, височина 2.50, конструкция: МЗ-/масивна монолитна/; техническа инфраструктура на обекта: ток, вода, канал; отчетна стойност в размер на 191 541.50. Паркомясто № 232, дата на придобиване-2017г.; построен- 2016 г., с РЗП 19.62 кв. м.; конструкция: МЗ-масивна монолитна и техническа инфраструктура на обекта: ток, вода, канал; отчетна стойност в размер на 16 523.19 лв. В частта, в която е отразено, че „информацията се попълва служебно“ е отразено, че имотът се намира в УПИ-I-597, кв.66, м.М. ливади-изток; Идентификатор на имота: 68134.1006.696, в строителните граници, зона- III, земята е УПИ /парцел/ в строителните граници, земята попада в устройствена зона, съгласно ЗРП: жилищна. За същия е открита данъчна партида 7224F285284.

На 15.06.2022 г. е издаден Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК №319-2022-1/15.06.2022 г., с който са установени задължения за ДНИ в размер на

1853.12 лв. и съответните начислени лихви за просрочие, изчислени към 15.06.2022 г. в размер на 502.81 лв. и за ТБО в размер на 9 883.08. лв. и лихви- 2 708.59 лв.

Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК №319-2022-1/15.06.2022 г. е оспорен от „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ ЕООД по административен ред и с Решение №СФД22-РД28-261/15.07.2022 г. на директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община същият е отменен, като е върната административната преписка на началник отдел „Общински приходи- С./Т.“ при дирекция „Общински приходи“ да определи друг орган по приходите, който да образува, проведе и приключи законосъобразно новото повторно производство по чл.107, ал.3 ДОПК. В мотивите на решението е прието, че органът по приходите не е изяснил и изложил цялата фактическа обстановка по случая, тъй като не е събрал, не е обсъдил и не е взел предвид всички относими писмени доказателства, след тяхната преценка и анализ.

На 28.10.2022 г. е издадено Наредване с рег.№ДСЦ22-ТД26-1130/1/ от старши инспектор в отдел „ОП-С./Т.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, във връзка с Решение № СФД22-РД28-261/15.07.2022 г., с което наредване на основание чл.107, ал.3 ДОПК е образувано административно производство по чл.107, ал.3 ДОПК за установяване на публични общински вземания на задълженото за местни данъци и такси лице „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ“ ЕООД.

На 28.10.2022 г. е изпратено до „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ“ ЕООД Уведомление по реда на чл.26, ал.1 АПК, вр. с §2 от ДР на ДОПК с рег.№ ДСЦ22-ТД26-1130/2/, за образувано производство по реда на чл.107, ал.3 ДОПК.

На 28.10.2022 г. е изпратено искане изх. №ДСЦ22-ТД26-1130/28.10.2022 г. до „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ“ ЕООД за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице, посочени в същото.

На 21.11.2022 г. с писмо са приложени от „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ“ ЕООД изисканите документи с искане изх. №ДСЦ22-ТД26-1130/28.10.2022 г.

На основание чл.107, ал.3 от ДОПК и подадената декларация по чл.14 от ЗМДТ вх. № [ЕГН]/18.05.2022 г. спрямо „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ“ ЕООД е издаден обжалваният в настоящото производство Акт за установяване на задължения по декларация /АУЗД/ № рег. № ДСЦ22-ТД26-1130-(4)/28.11.2022 г. от орган по приходите в отдел „Общински приходи - С./Т.“, с който за периода: от 01.04.2017 г. до 31.12.2021 г. са установени дължими публични общински вземания общо в размер 15 485.79 лв., в т.ч.: за Данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ в размер на 1 853.12 лв., ведно със съответните начислени лихви за просрочие към тях, изчислени към 28.11.2022 г. в размер на 587.80 лв.; за местна Такса за битови отпадъци /ТБО/ в размер на 9 883.04 лв., ведно със съответните начислени лихви за просрочие към тях, изчислени към 28.11.2022 г. в размер на 3 161.83 лв.

АУЗД е оспорен по административен ред и с Решение №СФД23-РД28-182/01.06.2023 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, на основание чл.155, ал.2 от ДОПК е потвърден изцяло. В мотивите на решението е прието, че процесният апартамент безспорно по функционалното си предназначение е пригоден да бъде използван за жилищни нужди и е деклариран като жилище в декларацията, по която е издаден акта, но при разрешаването на настоящия спор, следва да се има предвид, че релевантен за определянето на размера на задълженията за ДНИ и за ТБО, е не устройствения статус на един имот, а начина на неговото използване. Посочено е,

че липсват доказателства, че този апартамент се ползва като жилище, както и каква точно, конкретно и ясно посочена е жилищната нужда, която е задоволена в качеството му на юридическото лице - търговец, регистрирано по смисъла на Търговския закон и съставляващо „предприятие“ по смисъла на Закона за счетоводството, за да следва, че същият трябва да бъде обложен като жилищен имот, макар и с него да не се осъществява стопанска дейност, както се сочи в аргументите на оспорващия. Освен това, независимо от гореизложеното, с жалбата не се ангажират доказателства, които успешно да защитят тезата на жалбоподателя, че притежавания недвижим имот, воден по партида № 7224F285284 е жилищен такъв за „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ“ ЕООД.

По делото е приета административната преписка.

Видно от Нотариален акт за покупко- продажба на недвижим имот № 115 от 13.03.2017 г., том I, рег. № 3987, дело № 106/2017 г. на нотариус с рег. № 271 вписан в регистъра на НК. Вписан в Служба по вписвания вх. № 12835 от 13.03.2017 г., акт № 192, том X., дело 8749, № по имотна партида 116842, „ЮНИОН АСЕТ“ ЕООД продава на „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ ЕООД, следните собствени недвижими имоти, находящи се в „Жилищен комплекс Е. /с предишно наименование „У. Г.“: АПАРТАМЕНТ №20 и ПАРКОМЯСТО № 232, подробно описани в същия.

Видно от Схеми № 15-498628 и № 15-498609 от 10.05.2022 г. на АГСС-Служба по геодезия, картография и кадастър-гр. С., ап.20 се намира в жилищна сградас- многофамилна; предназначение на самостоятелния обект: Жилище, апартамент- в жилищна или вилна сграда, или в сграда със смесено предназначение, и самостоятелен обект: Гараж в сграда.

Видно от Аналитичен регистър на „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ“ ЕООД, сметка 203/7, паркомясто 232 в комплекс У. Г. от 01.01.2017 до 18.05.2022, сума 16 523.19 лв. и сметка 203/6, апартамент 20 в комплекс У. Г. от 01.01.2017 до 18.05.2022, сума 191 541.50 лв.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Според чл. 9б от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл. 4, ал. 1 - 5. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Нормата на чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ, сочи че в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители, а съгласно, ал. 4 служителите по, ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината.

Процесният АУЗД е издаден от компетентен административен орган по местни приходи по смисъла на чл.4, ал.1-5 от ЗМДТ - служител в общинската администрация, заемащ длъжността „старши инспектор“, който по силата на Заповед рег. № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г., т. 5 /л. 14,15/ на кмета на Столична община /подписана при условията на заместване със Заповед СОА20-РД15-1941/13.02.2020 г./ е изрично оправомощен с властнически правомощия по установяване на местни

данъци и такси. По делото от страна на ответника е представен трудов договор рег. № РД-15-2449/03.05.2006 г. и допълнително споразумение към него с рег. № СОА21-РД15-3129/18.03.2021 г., от които е видно, че издателят на АУЗД – С. Г. М.- Г. заема длъжността „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи-С./Т.“.

Решение № СФД21-РД28-182/01.06.2023 г. е постановено от директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, който по арг. от чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ изпълнява функциите на териториален директор на Националната агенция за приходите. Видно от заповед № СОА20-РД15-16/03.01.2020 г., издадена от кмета на СО, М. Г. М. е преназначен на длъжност директор на дирекция „Общински приходи“ /л. 13/.

По тези съображения съдът намира, че оспореният АУЗД и потвърждаващото го решение са издадени от компетентни органи.

АУЗД е издаден в писмена форма и съдържа всички реквизити на писмени административен акт, посочени в чл. 59, ал. 2 от АПК.

В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на АУЗД. Дружеството е уведомено за започналото производство по издаване на АУЗД, като същото е депозирало и отговор, ведно с доказателства в подкрепа на твърденията си.

Настоящият съдебен състав обаче намира, че акта е материалнонезаконносъобразен. За да приеме това, съобрази следното:

Съгласно действащият текст на чл.14, ал.1 от ЗМДТ за новопостроените сгради и постройки, които не подлежат на въвеждане в експлоатация по реда на ЗУТ собственикът уведомява за това писмено в 2- месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. Т.е. ЗМДТ съдържа задължение за подаване на данъчна декларация за задължените лица, респ. задължението е *obligatio ex lege*. Целта на това задължение е деклариране от задълженото лице на сведения и факти, въз основа на които следва да се извърши данъчното облагане, а с оглед на чл. 64, ал. 1 и чл. 67, ал. 2 ЗМДТ и да се определи задължението за ТБО. Неизпълнението на това задължение в срок или невярното посочване в него на данни или обстоятелства, които са релевантни за данъчното облагане и които водят до определяне на данъка в по-малък размер или до освобождаване от него, са скрепени с държавна санкция – административнонаказателна или наказателна– чл. 255 и чл. 313 от Наказателния кодекс (НК).

Съдът споделя разбирането, изразено в решение по адм. д. № 12215/2017 г. на ВАС, че данъчната декларация по ЗМДТ е правосъздаващ факт, който не може да бъде игнориран от органите по приходите. Вярната, точната, пълна и своевременно подадена данъчна декларация е най- силното доказателство за лоялността на данъчно задълженото лице и е правният инструмент, който прехвърля тежестта на доказване на противното на декларираното в нея на органа по приходите. С оглед на този характер на данъчната декларация и на правните последици от нея законодателят изрично е предвидил задължение за уведомяване на общината при промяна на всяко обстоятелство от значение за определяне на данъка. Това изискване е относимо и при установено от задълженото лице неправилно деклариране на релевантни за облагането факти и обстоятелства. Следователно, данъчната декларация по чл. 14, ал. 1 ЗМДТ има обвързващо задълженото лице действие. Тя е частен писмен документ, подписан от лицето, сочено като неин издател, и като такъв го обвързва както поради

наказателната, съответно административнонаказателна, отговорност, която носи за декларирането на неверни факти и обстоятелства /чл. 313, ал. 2 НК и чл. 123 ЗМДТ/, така и поради декларирането на неизгодни за него факти и обстоятелства, които водят до възникване на данъчно задължение. С оглед на това, данъчно задълженото лице, тогава, когато счита, че са налице факти и обстоятелства, които налагат промяна на декларираните вече релевантни за данъчното облагане факти и обстоятелства, е длъжно да ги посочи.

Данъкът върху недвижимите имоти се дължи поради обективно съществуващата правна връзка между имота и лицето. В конкретния случай, няма спор, че процесният имот е придобит от жалбоподателя, в качеството му на еднолично търговско дружество с ограничена отговорност, както и че е притежаван през процесния период именно в това му качество.

Безспорно, в изпълнение на въведеното от законодателя задължение по чл.14 ЗМДТ от „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ“ ЕООД е подадена декларация с вх. № 24334/18.05.2022 г., приложена в административната преписка и попълнена с посоченото по-горе съдържание от декларатора за жилищен блок построен през 2016 г., за Апартамент 20 и Паркомасто №232. В същата е декларирано, че се касае за „жилищен блок“; стопанска цел- не; земята попада в устройствена зона, съгласно ЗРП: жилищна. Това се подкрепя и от приложените още в хода на административното производство писмени доказателства от жалбоподателя с рег. № ДСЦ22-ГД26-1130-(3)/21.11.2021 г., видно от които, за периода от придобиването на жилището до момента, същото е с една и съща отчетна стойност, не е използвано за търговски цели и и отразено /записано/ счетоводно като жилище-апартамент.

Между страните не е спорно, че дружеството- жалбоподател се явява задължено лице за ДНИ съгласно чл. 11 от ЗМДТ. Няма спор и относно това, че имотът попада в обхвата на строителните граници на [населено място], където се предоставят услугите по чл. 62 от с.з.

Спорът е правен и се състои в това дали Апартамент № 20 и Паркомасто № 232, собственост на дружеството- жалбоподател представляват жилищен или нежилищен обект на данъчно облагане по смисъла на ЗМДТ. Именно изясняването на този въпрос е от съществено значение за основата, върху която ще се изчислят дължимите размери за ДНИ и за ТБО, за периода: от 01.04.2017 г. до 31.12.2021 г. Съответно основателна ли е претенцията на жалбоподателя притежавания от него имот, отчитан по партида 7224F285284 да бъде разглеждан и обложен за ДНИ и за ТБО, като жилищен имот на юридическото лице. Т.е. спорът се концентрира върху това дали декларираният от жалбоподателя имот следва да се определи като жилищен или нежилищен, предвид произтичащите от това различни последици при определянето на ДНИ и ТБО с оглед различния начин на определяне на данъчната оценка на имота по чл. 21 от ЗМДТ.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗМДТ, данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година.

По чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2.

Предвид липсата на легална дефиниция на понятията "жилищен" и "нежилищен имот" в ЗМДТ, за изясняване съдържанието на тези понятия, се използват дефиниции на сходни понятия, съдържащи се в други нормативни актове. С оглед на това и в съответствие с разпоредбите на чл. 36, ал. 1 и чл. 37, ал. 1 и 2 от Указ № 833 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове съдържанието на понятието "жилищна сграда" и "жилище" следва да бъде това, което е дадено в разпоредбата на § 5, т. 29 и т. 30 ЗУТ. Това е сграда, предназначена за постоянно обитаване, и се състои от едно или повече жилища, които заемат най-малко 60 на сто от нейната разгъната застроена площ. От своя страна жилището съставлява съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. С оглед на това дадените в двете разпоредби дефиниции са относими при определяне характера на имота. /Така Решение № 9958 от 19.07.2018 г. на ВАС по адм. д. № 14277/2016 г., VII отд./. Процесният апартамент безспорно по функционалното си предназначение е пригоден да бъде използван за жилищни нужди и е деклариран като жилище в декларацията, по която е издаден АУЗД.

Начинът на определяне на данъчната оценка на жилищните имоти на предприятията се явява изключение от общия принцип, установен в първата хипотеза на чл. 21, ал. 1 ЗМДТ, като в резултат на това за жилищните имоти се начислява по-нисък данък. Видно от текста на нормата законодателят допуска предприятията да притежават имоти за жилищни и нежилищни нужди като определя два способа за изчисляване на данъчната основа за ДНИ при двата вида имоти.

Аналогични са разпоредбите при определяне на ТБО в Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/, в които се определя данъчната основа за ТБО за имотите на граждани и жилищни имоти на предприятия. В същата наредба се определя данъчната основа за ТБО за нежилищните имоти на предприятията. Т.е. местният законодател в лицето на Столичния общински съвет ясно е разграничил два метода за определяне на базата при изчисляване на ТБО в зависимост от вида на имота-жилищен или нежилищен.

При разрешаването на настоящия спор несъмнено релевантен за определяне на задължението за ДНИ и ТБО е не устройствения статус на

един имот, а начина на използването му. Процесният имот представлява апартамент и безспорно по функционалното си предназначение е пригоден да бъде ползван за жилищни нужди и така е деклариран. За установяване на тези благоприятни за дружеството правни последици, жалбоподателят е приложил писмени доказателства, които са безпротиворечиви. А именно в приложените нотариален акт за покупко-продажба и схема, издадена от АГКК, апартаментът е посочен като „жилище“, а не като „ателие“, „офис“ или друг самостоятелен обект, предназначен за търговска дейност. Същото е относимо и спрямо паркоместото, което не представлява самостоятелен обект, а е част от паркинг, който следва предназначението на сградата- жилищна или нежилищна. Съответно липсват такива които да навеждат на извод, че имотът се ползва за извършване на производствени, търговски, селскостопански и други подобни дейности, то той отговаря на общото понятие "жилищен" имот. Следва да се вметне, че дори имотът се отдава под наем, т. е. чрез него се извършва стопанска дейност от предприятието, то това е неотнормимо за определяне размера на ДНИ и ТБО, тъй като не променя характеристиките му на жилищен имот, след като същият се използва именно за жилище.

При това, положение, няма законово основание като данъчна основа да се ползва отчетната стойност на имота и да се облага с ДНИ и ТБО като „нежилищен имот на предприятие“, независимо че дружеството е посочило отчетната му стойност. Априори, доколкото се касае за жилищен имот, следва дължимите задължения за ДНИ и ТБО да се определят на база на данъчната му оценка.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалваният акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон–отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Доколкото обаче естеството на акта, не позволява произнасянето на съда по същество, следва същият да се отмени и преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III- то Отделение, 73- ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „ТЕРЕЗИН ХАУСФЕРВАЛТУНГ ЕООД, ЕИК-[ЕИК], Акт за установяване на задължение по декларация № ДСЦ22-ТД26-1130-/4/ от 28.11.2022 г., издаден от С. Г. М.-Г.- старши инспектор в отдел „Общински приходи- С./Т.“, дирекция „Общински

приходи“ при Столична община, потвърден с Решение №СФД23-РД28-182/01.06.2023 г. на Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който са установени публични общински вземания общо в размер 15 485.79 лв., от които Данък върху недвижимите имоти в размер на 1 853.12 лв., ведно със съответните начислени лихви за просрочие към тях, изчислени към 28.11.2022 г. в размер на 587.80 лв., Такса за битови отпадъци в размер на 9 883.04 лв., ведно със съответните начислени лихви за просрочие към тях, изчислени към 28.11.2022 г. в размер на 3 161.83 лв.

ВРЪЩА преписката на орган по приходите в Отдел „Общински приходи– С./Т., за издаване на нов акт, съобразно мотивите на настоящото решение по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: